

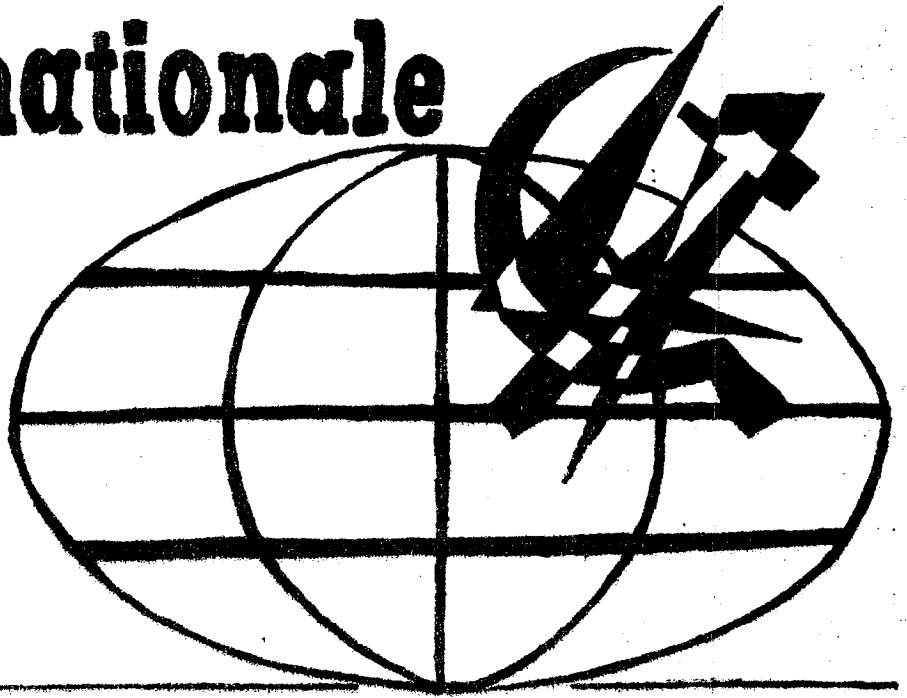
9/69

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt u!

DE INTERNATIONALE

Orgaan van de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale
Verschijnt maandelijks 8e jaargang september 1964

Administratie : L.Plekker, Aalbersestraat 128 , Amsterdam-West
Gemeente Giro : Amsterdam P-7185 Abonnementprijs f 4,-- per jaar

DEZE MAAND : De troonrede van het kabinet Marijnen is tot op zekere hoogte een eerlijk document, waarin het reactionnaire bourgeois-program voor 1964-65 vrij onverbloemd wordt ontwikkeld.

Na enkele historische overpeinzingen, wordt tot twee keer toe de nadruk gelegd op de innige samenhang tussen de NAVO en de EEG. Vaag worden voor het eerst de tegestellingen in de EEG aangestipt en worden vrome wensen geuit t.a.v. de democratisering van de EEG en de vrijmaking van de internationale handel via de "Kennedy-ronde", dwars tegen de politiek ondemocratische en economisch exclusieve tendenties van de werkelijke machtscentra in West Europa in.

Natuurlijk komt ook de z.g.hulp aan de z.g.ontwikkelingslanden ter sprake, maar meer nog de winstgevende handel op die landen, die hier en daar gestimuleerd zal worden. Het succes met Indonesië smaakt naar meer.

En dan komt het: de loonsverhogingen waren de schuld van de "overbestedingen" van "een groot tekort op de betalingsbalans" en van de prijsstijgingen, met verdere inflationnaire gevaren voor het groeitempo van "onze economie".

Om "ontspanning op de arbeidsmarkt" (lees: meer werkloosheid), "evenwicht op de betalingsbalans" en "het voorkomen van nieuwe kostenstijgingen" te bereiken is het probate middel: bestedingsbeperking en loonstop. Hier rijst o.a. even de vraag hoe de nieuwe belastingverlaging ten bate van de ondernemers en de beter betaalde z.g. middengroepen bij deze versoering past (die door de arbeidersklasse betaald moet worden).

Om deze zure pil te vergulden--lijkt het wel--volgt dan gejuich over het idee van winstdeling in de zin van bezitsvorming (van de massa). We kunnen hierop slechts zeggen, dat zelfs met de enthousiaste steun der vakbonds bureaucratie men geen succes zal hoeven te verwachten van pogingen de arbeidersklasse om te kopen met wat aandeeltjes Philips enz.

Middenstand en boeren (die langzaam door het grootkapitaal worden fijn gemalen) zullen met de visserijbedrijven enige steun krijgen (om niet al te ontevreden te worden). "De bouwnijverheid vertoont een verheugende expansie" (d.w.z. Zwolsman c.s. worden vet), er worden al maar meer woningen gebouwd. Voor degenen die het betalen kunnen. Waar blijven de woningwetwoningen ?

Het mooie idee van de tol voor weggebruikers is op zijn best een stap terug in de 19e eeuw. Een verhoging van de indirecte belastingen, te betalen door de massa der weggebruikers, terwijl de ondernemers hun onkosten weer in hun prijzen zullen doorberekenen.

Het nieuwe ondernemingsrecht, de nieuwe grondwet en de Raad voor het wetenschapsbeleid zullen we hier laten rusten. We zijn benieuwd. Tot slot zal dan na het rapport van de pacificatiecommissie het tweede TV-net bij de wet worden geregeld, waarbij ook "het vraagstuk van reclame in radio en televisie" zal worden opgelost. Dat wil dus zeggen, dat langs allerlei kronkelwegen--om de omroepverenigingen niet al te frontaal aan te vallen--het ondernemerdom nu eindelijk op radio en televisie zal worden losgelaten; dat geleidelijk aan die omroepverenigingen en vooral de VARA zullen worden ondermijnd, al of niet in de richting en onder het mom van "Nationale omroep en TV".

ARBEIDERS VAN NEDERLAND, BEREID U VOOR OP DE STRIJD !!!

====+ + + + +====

Onder bovenstaande kop schrijft het "Algemeen Handelsblad" op 5 september j.l.

De vertegenwoordigers van de vakbonden zullen mede, met het oog op hun leden, zich er bezwaarlijk bij kunnen neerleggen dat op 1 januari a.s. wanneer vele c.a.o.'s voor vernieuwing op de helling moeten, noch van een reële, noch van een nominale loonsverhoging sprake zal zijn. Voor de netelige positie van deze bestuurders kan men alle begrip hebben (Voor de eisen van hun leden niet ! H.R.) . De enige oplossing lijkt ons dan ook dat - als de zaken deze wending nemen - de verantwoordelijkheden worden verlegd van het bedrijfsleven naar het kabinet. En wel in dier voege dat van regeringswege een loonpauze voor een bepaald of onbepaald aantal maanden wordt afgekondigd, ingaande 1 januari 1965 en uiterlijk een einde nemende 1 januari daaraanvolgend."

De suggestie van het "Handelsblad" is een loonstop van een jaar . De grenzeloze brutaliteit van de kapitaalbezitters in dit land slaat voortdurend dat wat wij voordien meemaakten. Er verschijnt geen dagblad of wij zien de koppen van Zwolsman, Verolme, Caranca en andere hoogconjunctuurriders en wordt ons verteld hoeveel geld zij die dag weer hebben verdiend. De minister van financiën heeft het afgelopen jaar een miljard gulden meer dan hij verwachtte . Alsof het niets is. De jaarverslagen van ondernemingen van iedere soort melden steeds stijging van winsten en dividenden. En onder deze omstandigheden wil men de arbeiders wier loonsverhoging van het begin van dit jaar weer afgenomen werd door het gestegen prijspeil, nu het bos in sturen met een loonstop.

In "Welvaart" het blad van de Algemene Bedrijfsgroepen Centrale (N.V.V.) van 22 augustus jl. lazen wij in het artikel "Waar gaan wij heen" een aantal interessante citaten en opmerkingen.

"Nog maar nauwelijks waren de onderhandelingen over de laatste loonsverhoging achter de rug, of het begon. Was het niet de voorzitter van de prot.-christelijke werkgevers, de heer Wemmers, die reeds op 12 mei zij het dan op voorzichtige wijze pleitte voor een loonstop? Dat was aan het begin, want het ging voort. Reeds op 27 mei schreef de dagbladers: waarschuwing aan de Stichting van de Arbeid. Regering wil geen nieuwe looneisen.

Op 29 mei zegt de voorzitter van het C.S.W.V. de heer Bosma, dat de loonoperatie 1963-1964 aan het einde van het jaar niet dient te worden

herhaald .....

22 juli. De vice-voorzitter van de Europese commissie van de E.E.G. laat zich in een te Amsterdam gehouden bijeenkomst ontvallen, dat hij zich zorgen maakt over de ontwikkeling van de lonen in Nederland. Minister Witteveen meent, dat er hoogstens plaats kan zijn voor een geringe loonsverhoging.

25 juli. Alweer de dagblad pers. Meerderheid in de S.E.R. meent, dat er voor loonsverhoging in 1965 weinig kans is....

En dat alles gebeurt dan in dezelfde tijd, dat de prijzen steeds meer stijgen en waarin de voorzitter van het Verbond van Nederlandse Werkgevers, de heer de Koster, in het openbaar zegt: DE PRIJZEN ZULLEN NOG VERDER STIJGEN; DE INDUSTRIE-PRODUCTEN ZULLEN IN DE NAASTE TOEKOMST NOG DUURDER WORDEN. Waarin de voorzitter van het C.S.W.V. zich laat ontvallen dat de ontwikkeling van de prijzen maar rustig moet worden afgewacht....

In Het Vrije Volk van 6 augustus lezen wij b.v.: bestedingsbeperking is nu tamelijk dichtbij.

Het Parool van 6 augustus zei: Regering wil in 1965 geen loonbeweging.

Wel voorkeur voor belastingverlaging .....

Tot zover het blad "Welvaart" dat na deze citaten tot de conclusie komt dat er voorlopig geen moeilijkheden zijn voor de Nederlandse economie en de toekomst met vertrouwen tegemoet kan worden gezien.

De wijze van schrijven is bijzonder demagogisch en heeft geen ander doel dan "stoom afblazen". Initiatief en het stellen van eisen ter verbetering van de arbeidsvoorwaarden is er niet bij. Natuurlijk nemen de vakbondsbestuurders niet de kop in de strijd. De gebeurtenissen in de Amsterdamse metaalindustrie en bij de N.D.S.M. van de afgelopen dagen, hebben weer eens het ware gezicht van de vakbonds-bureaucratie getoond. Zij plaatsten zich vierkant tegenover hun eigen leden. Ook zijn bij de likwidatie van bedrijven, die onvoldoende winst opleverende vakbondsbestuurders steeds behulpzaam om de aftocht van de speculanten en rijk geworden fabrieksbezitters te dekken. Als een arbeider van baas wil wisselen opdat hij bij zijn nieuwe baas meer kan verdienen wordt hij voor de rechter gesleept en met behulp van het door DREES ingevoerde Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen gedwongen bij zijn oude baas te blijven. De kapitalist die onvoldoende winst kan maken en zijn bedrijf likwideert heeft geen last van de B.B.A. dat hem verbiedt een arbeider te ontslaan. De baas krijgt onmiddellijk toestemming en de vakbonden

wordt excuus aangeboden zoals Zwolsman deed bij de likwidatie van de Ruteck's bedrijven aan de voorzitter van de N.V.V. bond van horeca-personeel. De heer Wagener is zeer vereerd en kruipt in zijn nieuwe Citroën.

Inmiddels heeft de Centrale Commissie van vertegenwoordigers van dagblad bedrijven en grafische industrieën bij het congres van de grafische bond A.N.G.B. een manifest verspreid waarin de eisen voor de komende periode werden gesteld. Het zijn de volgende :

Openbreking van de C.A.O. per 1 oktober 1964 en een loonsverhoging van 10%

Een loonsverhoging van tien procent per 1 januari 1965

Een permanente openbreekclausule in de C.A.O.

Afschaffing van de gemeenteklassen. Gelijke beloning van man en vrouw.

Veertig uryge werkweek . Onverkort stakingsrecht.

Onmiddellijk herstel van de democratische rechten van alle vakbondsleden

Ongedaanmaking van de royementen van de leden van de Centrale Commissie .

Wij kunnen met deze eisen in het algemeen accoord gaan ofschoon bij procentuele loonsverhogingen de minst verdienenden steeds een minste verhoging krijgen.

Beter is het daarom te eisen PER 1 OKTOBER EEN LOONSVERHOOGING VAN VIJFTIEN GULDEN NETTO VOOR IEDEREEN EN PER 1 JANUARI 1965 OPNIEUW EEN LOONSVERHOOGING VAN VIJFTIEN GULDEN PER WEEK. Het kan er werkelijk af.

H. Rubens.

W E L W I L L E N D E M A A T S C H A P P I J

Eén van de factoren die naast de ongekende bewapeningswedloop, bevolkingsexplosie, herstel van oorlogsverwoestingen, technologische revolutie en automatisering, de produktie in het kapitalistische Westen gaande houdt wordt op interessante wijze onthuld in een ingezonden brief in het Amerikaanse weekblad Time, van 12 juni 1964. Hierin dankt een lezer van dit blad de A.T. & T. (grote Amerikaanse Telefoon- en Telegraaf -Maatschappij) voor haar service, maar in het bijzonder voor het feit, dat ze alle onderdelen door haar geleverd voor 40 jaar garandeert. Hij schrijft: "In een op consumptie georiënteerde economie van geplande veroudering en slijtage, denk ik, dat we de A.T. en T. dank verschuldigd zijn, voor de door haar gedurende 40 jaar gegarandeerde onderdelen. Het bewustzijn, dat er op zijn minst één oase van zulk een opvatting bestaat in een economie van 90-dagen garanties van twijfelachtige waarde, is gelijk water voor iemand, die van dorst dreigt dood te gaan." John A. Hannum.

Wie van ons is niet gedwongen hetzelfde te constateren, wat deze lezer uitspreekt, bij de slijtage van nylon-kousen, snel-roestende auto's, de verkoop van televisie-apparaten zonder mogelijkheden voor een tweede net of kleurenopname met de bijgeleverde verplichting van dure ombouw kosten of vervanging zonder meer. Dan de dictatuur van de mode niet te vergeten, die tot topconsumptie-snelheid verplicht, op straffe van er "ouderwets" en "armelijk" bij te lopen en niet voor "vol" te worden aangezien.

Het is deze tendens tot het "planmatig voor de vuilnisbelt produceren" met een zo kort mogelijk consumptie-termijn, die ter vermindering van een crisis hand over hand, ook in West-Europa, toeneemt.

DE EMANCIPATIE VAN DE VROUW IN DE KUNSTBEDRIJVEN ...

Er zijn vele terreinen die door de arbeidersbeweging en door de revolutionaire arbeidersbeweging worden verwaarloosd om vele redenen, al was het alleen al uit plaatsgebrek. Het leven van de Nederlandse arbeidersklasse, van de jeugd, van de vrouw, de Nederlandse cultuur, het onderwijs, heeft vele kanten die met groot nut voor diezelfde klasse regelmatig belicht zouden moeten worden. Wij nemen ons zo nu en dan voor in deze zin de inhoud van De Internationale veelzijdiger te maken, wat niet eenvoudig is. Wij doen daarom ook een beroep op onze lezers, niet te schromen iets bij te dragen aan de discussie, ook wanneer het onderwerpen betreft die op het eerste gezicht wellicht niet urgent lijken. Het onderstaande ingezonden stuk stipt een probleem aan in het kader : "de vrouw als uitvoerend kunstenaars".

Op ieder terrein is de emancipatie van de vrouw merkbaar. Niet alleen op wetenschappelijk en politiek gebied heeft de vrouw bewezen gelijkwaardig aan de man te zijn, maar ook in de verschillende sectoren van de kunst, literatuur, schilderkunst, muziek, kleinkunst, etc. Wat de muziek aangaat vindt men onder de uitvoerende kunstenaars o.a. in de klassieke sector zeer veel vrouwelijke kunstenaars. Op het terrein van de symphonie-orkesten staan de zaken toch nog geheel anders. In de grootste orkesten van de wereld, met name ; New-York, Berlijn, Wenen, etc. treft men behalve de harpiste's (wat een op enige uitzonderingen na uitgesproken vrouwelijk instrument is) geen enkele vrouw aan en worden de vrouwen doelbewust geweerd. Hoe is de toestand in Nederland ? Hier treft men in de verschillende orkesten verscheidene vrouwen aan. Zijn wij zoveel vooruitstrevender dan de andere kapitalistische landen zoals bijvoorbeeld Amerika, Duitsland en Oostenrijk ? Neen, zeer beslist niet. De directie van het Amsterdamse Concertgebouworkest heeft op één uitzondering na altijd de vrouw doelbewust geweerd uit haar bedrijf. Den Haag dito, Rotterdam wilde tot voor 8 jaar, nog maar een beperkt aantal toelaten. De reden dat deze drie orkesten tenslotte, al is het schoorvoetend over

zijn gegaan tot het aanstellen van vrouwelijke arbeidskrachten, vindt uitsluitend en alleen zijn oorzaak in de zeer krappe arbeidsmarkt. De kleinere orkesten moesten om dezelfde rede al veel eerder overgaan tot het aanstellen van vrouwelijke musici. Dat de vrouw heden ten dage dus veel gemakkelijker toegang krijgt tot het symphoniebedrijf dan vroeger is dus met name in ons land, niet gelegen in het feit dat de diverse burgelijke besturen die de leiding hebben van deze instellingen, nu de vrouw als volkomen gelijkwaardig aan de man willen inschakelen. Deze zgn. emancipatie is alleen ontstaan wegens arbeids-schaarste. Wat het vraagstuk van de medezeggenschap betreft staan de zaken geheel anders. Verschiedene orkesten hebben commissies welke overleg plegen met de diverse orkestbesturen, enkele hebben directe vertegenwoordigers, die zitting in die besturen hebben. Hoe is de vrouw hier procentsgewijs vertegenwoordigd ? Praktisch nergens treft men hier vrouwen aan. Op dit terrein zal door de vrouw zelf, nog veel strijd geleverd moeten worden om door de manlijke collega's als gelijkwaardig vertegenwoordiger geaccepteerd te worden. Op dit terrein zal nog een barrière van kleinburgelijke denkbeelden moeten worden doorbroken. Dit zal door de vrouwen zelf moeten gebeuren in samenwerking met de meest progressieve

sieven onder de manlijke collega's. Het aantal vrouwen dat zich opwerpt voor haar sociale en maatschappelijke belangen is procentsgewijze veel kleiner dan dat der mannen. De oorzaak ligt in de nog altijd heersende burgerlijke gedachtengang, die bij de opvoeding van het meisje reeds tot uiting komt, dat in de eerste plaats de jongen (als toekomstig gezinshoofd) door studie e.d. zich een plaats moet verwerven in de maatschappij en de uiteindelijke taak van het meisje in het gezin ligt. Met deze burgerlijke erfenis zijn nog veel vrouwen belast. Dit is ook de oorzaak dat de vrouw die een zelfstandige positie heeft deze opgeeft bij haar huwelijk en zich opsluit in de beslotenheid van haar gezin. In de kunstsector ligt dit iets anders. Verschillende vrouwen, speciaal in de symphonie-orkesten, blijven doorwerken na hun huwelijk. De rede ligt helaas niet in het feit dat de vrouwelijke kunstenaar meer maatschappelijk bewustzijn heeft als de vrouwen in andere

beroepen, maar het dubbele inkomen o.a. speelt hierbij een belangrijke rol. Speciaal in deze sector is voor de vrouw die zich van alle burgerlijke erfenissen heeft weten te bevrijden en haar taak maatschappelijk en sociaal doelbewust is gaan leren zien, een grote taak weggelegd. Zij zal niet alleen haar sexgenoten moeten lerendat ook de vrouw een maatschappelijke taak heeft te vervullen, maar ook door haar houding etc. haar manlijke collega's overtuigen, dat de vrouw niet alleen op artistiek gebied gelijkwaardig is, maar ook zijn gelijke op maatschappelijk en sociaal terrein. Zij zal bij deze taak steeds weer stuiten op kleinburgerlijke opvattingen en vooroordelen. Maar alleen door doelbewust naast haar manlijke collega's te staan in de strijd voor het ere sociale voorwaarden, meer medezeggenschap in de bedrijven etc. zal zij uiteindelijk kunnen bereiken dat zij door hen als gelijkwaardig partner wordt erkend.

=====

PAGINA'S UIT DE GESCHIEDENIS VAN DE ALGERIJNSE REVOLUTIE

We publiceren hier een tekst, door kameraad M. Pablo, in de vorm van een idee voor een film geschreven, die oorspronkelijke feiten vermeldt betrekking hebbende op de jarenlange inspanning, door de Algerijnse Revolutie ondernomen teneinde zijn eigen wapens te produceren. Talrijke leden van de 4e Internationale hebben op verschillende wijze aan deze inspanning bijgedragen.

Kameraad Michel Pablo kreeg opdracht van de Algerijnse autoriteiten aldus de geschiedenis van deze poging vast te leggen en er de idee voor een film over dit onderwerp aan te ontleen.

"DE BOERDERIJEN van de ZON"

De film begint te Téma: een grote fabriekshal, vol moderne machines, langs de wanden in lengterichting opgesteld, badend in néonlicht; voor de machines mensen in werkkleding met ernstige strakke gezichten door de inspanning. Boven de machines slaapgelegenheden waar de rustende ploeg zich bevindt. In het bureau aan de ingang, die op straat uitkomt waakt een man, evenals anderen gekleed in soldaten-uniform, geposteerd op alle strategische punten van dit gebouwen complex, dat Téma heet. Buiten is het nacht.

Téma ligt midden in de stad, als een belegerd fort omgeven door vijanden, die nauwelijks haar werkelijke functie vermoeden: franse militairen, amerikaanse -, kolonialen, een kerk.

Een schot klinkt door de nacht. Een patrouille loopt voorbij de muren van Téma, door de verlaten straten van de stad. Schaduwen op het terras bewegen zich. Alarm. De man op het buro drukt lang op de schel, die voor hem staat. Onmiddellijk stoppen de machines; hun lawaai verstomt. De man belt een tweede maal. Nu vallen er grote gordijnen voor de machines; de mannen in de slaapzalen ontwaken, komen naar beneden en verbergen zich achter de gordijnen, wapens in de hand. Téma is in enkele ogenblikken in een grote lege ruimte omgetoverd, vervuld van een diepe, onrustbarende stilte. Achter de gordijnen en de gestopte machines wachten strijdgroepen, gereed om tot de dood het geheim van Téma te verdedigen.

Enkele minuten van wachten volgen. Het alarm is voorbij; nieuwe belsignalen brengen de machines weer op gang; de rustende ploeg gaat weer naar haar slaappleatsen.

x x x

Twee mannen kunnen de slaap niet meer vatten. Opzij, in een hoek van de slaapruijnte, gehuld in het doffe dreunen van de motoren en het zo nu en dan scheurend opklinkende lawaai van de boormachines, fraismachines en draaibanken, proberen zij op zachte toon een gesprek te voeren. Het is verschikkelijk heet, de lucht wordt nauwelijks ververst in dit aan alle zijden hermetisch afgesloten gebouw.

A. Alweer een alarm.

B. Trek je er maar niets van aan; we hebben er al heel wat achter de rug sedert de twaalf maanden, dat we hier achter die muren opgesloten zitten zonder een dag ver-
lof!

A. (met een glimlach) Maar het machine-pistool, Bro eder, wordt in serie gefabriceerd.

B. (ook met een glimlach) Dat is waar; ongelooflijk, maar waar. We zijn er gekomen.

A. Hoe laat zou het zijn? Ik word er niet meer uit wijs. Steeds dat neonlicht en die machines, die dag en nacht doordraaien. Je weet nooit of het dag of nacht is...

B. De broeders van de leiding bezoeken ons als gewoonlijk na het vallen van de nacht; heb je zoëven hun tevredenheid opgemerkt?

(Dan wordt de scène van het officiële bezoek getoond: Voor de gestopte machines presenteren mannen, gekleed in soldatenuniform, zich aan een delegatie van leidinggevende bezoekers, die hen toespreken, en de ongehoorde inspanning van de Broeders van Téma prijzen, in buitengewone dienst voor de overwinning van de Algerijnse Revolutie.)

x x x

Het gesprek tussen de twee broeders wordt voortgezet:

B: Dat is op heel bescheiden schaal begonnen, moet je weten. We zijn begonnen, om je de waarheid te zeggen, met niks, ja, met niks.

Zijn verhaal ontvouwt in beeldende termen de volgende geschiedenis:

We bevinden ons in 1956, de Algerijnse Revolutie is in volle gang, alsmede de gruwelijke koloniale oorlog. In de bergen zowel als in de steden van Algerije strijdt men met alle beschikbare wapens. In het buitenland, in Frankrijk, in Tunesië, in Marokko, mobiliseren de organisaties van de FLN alle krachten om de bevrijdingsstrijd in het binnenland te steunen.

x x x

Ergens in het Oosten organiseren de strijdende kaders op verschillende manieren, onder moeilijke omstandigheden, "dramatisch", het VERZAMELEN van wapens voor de Revolutie. Het land is doorzikt van koloniale agenten, die spionneren en onze kaders vervolgen.

x x x

Men probeert op alle mogelijke manieren wapens te pakken te krijgen: door ze uit Franse en Amerikaanse bases te stelen; door ze van particulieren in de steden en in de verst verwijderde plattelandsdorpen te KOPEN, soms door ze zelfs in het ver

verwijderde Mauretanië te zoeken. Klandestiene ontmoetingen: soms overvallen, uitgevoerd met een ongekenoemoed, om wapens in hele kleine hoeveelheden en van een vaak middelmatige kwaliteit, te verzamelen; zonder de mislukte operaties te tellen, die niets anders oprachten dan kisten, wier inhoud met goud werd betaald, maar die slechts gevuld waren met zand of stenen.

Het idee rijpt bij de strijdende kaders, om zelf te beginnen met de fabricage van het meest eenvoudige wapen, waarmede men op dat moment de vijand aanvalt in de steden van Algerije en elders: de handgranaat.

Ze diskussieren onderling over het vraagstuk: in huizen en toevallige werkplaatsen te X; ze raadplegen elkaar in het geheim, op gevaar af, verraden te worden. Het zijn "enige mensen uit het vak", die meer ervaring hebben: de vreemdeling uit "X", die met zeven broeders aan de "Engelse handgranaat" in het atelier van de villa "Emile Zola" werkt.

De werkplaats heeft zich geleidelijk uitgebreid, en bevat naast de eerste draaibank: een fraisbank, een boormachine en een slijpsteen.

In oktober 1957 begint de produktie van de granaat. Vreugde, enthousiasme, grote ijver voor het werk. De granaat doet dienst tot in de STEDEN van het in oorlog verwickelde Algerije.

x x x

Gedurende een nacht wordt het gereedschap uit de villa haastig verhuisd op vrachtwagens, die de richting van Tétou opgaan. Men vreest verraad en overvallen van de "De Rode Hand", een Franse geheime terreurorganisatie, die rondsluipert te X. Men overweegt eveneens uitbreiding van de onderneming op een veiliger plaats.

De ploeg van de broeders uit X, geholpen door een andere ploeg, 6 man, die uit het bekende "Verzamelkamp" voor de Revolutie te Khémi, komt in de door de organisatie voorbereide villa van Tétou aan, waar ze reeds 8 andere broeders vinden, 21 in totaal. De "villa van Tétou" omgeven door een tuin, beheerst de top van een heuvel, van verop de stad uitziend.

Zware kontinu-arbeid, etmaal na etmaal, met enkele korte rustpozen en de voortdurende ronden van de wacht, om een eerste elementaire gieterij en een machinale bewerking op te bouwen, terwijl de muilezels van de boeren zand aanbrengen; alleen de muilezels dringen in het heiligdom door. Een verpletterende hitte; gebrek aan water, men verzamelt wat naar beneden regent; men legt in het geheim voorraden aan, in de nacht, men verzorgt de zieken ter plaatse, zogoed mogelijk en men verlaat de plaats niet, gaat nooit uit.

x x x

In de mate waarin de oorlog zich voortdurend uitbreidt, het kolonialisme nieuwe krachten in de strijd werpt en de tang rond het strijdende en gemartelde Algerije vaster aandraait, wordt de behoefte aan wapens iedere dag dringender.

De leiders en kaderelementen overleggen, breken zich het hoofd en zien bepaalde oplossingen onder het oog.

Men besluit Tétou te verdubbelen met Boerderij No.1; van de Engelse op de Amerikaanse handgranaat over te gaan, en zelfs een werkelijk wapen te construeren een MORTIER, wat samenvalt met de hogere fase die de strijd in Algerije is ingegaan....

El Arra -de bekende Boerderij No.1- is een vredige woonstede, met sinaasappelbomen beplant, in de onmiddellijke nabijheid van de villa van de ambassadeur van de Verenigde Staten. Zij heeft steeds belangrijke geheimen en diensten van de Algerijnse Revolutie verborgen: archieven, wapendepôts en verbindingsdiensten.

Men brengt hier gedurende de nacht alle machines van Tétou heen: drie draaibanken, een fraisbank, een pers en een grote slijpmachine. 30 broeders zetten zich opnieuw aan het werk om dag en nacht de noodzakelijke installaties op te bouwen, uit te rusten en te installeren. Men organiseert de wacht, omgeeft de sinaasappelaanplant met een elektrische prikkeldraadversperring, men richt de honden af, die de wacht

moeten helpen (die uit waarlijke strijders uit het verzet in de bergen bestaat. De konstruktie van de mortier vedert, men probeert haar, men beslist haar aan de Generale Staf te presenteren op de basis te Nado. Vertrek van de broeders Hamoud en Youssef naar de proefbasis; voorgevoelens onderweg van broeder Hamoud; vermoedheid, aankomst in de ochtendstond op de basis; het maken van toilet om zich "korrekt" voor de proefneming te presenteren; scene van de proefneming voor de in een halve cirkel opgestelde jonge officieren en het tragisch einde (volgens het verhaal van broeder Youssef). Men zet echter door, men verdubbelt de inspanning, trouw aan het testament van broeder Hamoud, aangemoedigd door de ijzeren wilskracht en de vasthoudendheid van de leiders, de toewijding, het heldendom zonder grens van de broeders.

De verzamelde, gekochte, of als giften uit Europa, of elders afkomstige wapens bereiken steeds moeilijker hun plaats van bestemming in Tunesië en Marokko, schepen worden aangehouden, vliegtuigen doorzocht, de verliezen aan geld en tijd zijn enorm. En de afgrijselijke oorlog die het Vaderland blijft verwoesten en de dorpen vernietigt, verjaagt de bewoners van hun grond, sluit ze op in afgrijselijke kampen, zij wordt voortgezet, drukt op de mensen, eist wapens, wapens ten koste van onverschillig welk offer.

x x x x x x x

Leiders en kader treden het probleem tegemoet, door -ondanks hinderpalen, ongekende moeilijkheden, het scepticisme van sommigen, de ontmoediging van anderen- te overwinnen van handwerkachtige-, op moderne serieproduktie over te gaan. We zijn in 1959. Men denkt reeds aan Boujka.

Een grote apart gelegen boerderij, van vele hectaren, met grote sinaasappelaanplant weiden, vee, een voldoende kamouflage. Wachtposten op alle hoeken, permanente rondes, een onvermoeibare bewaking dag en nacht. Metselaarsploegen gevormd door broeders uit Tetou en elders beginnen vanaf begin 1959 de gebouwen neer te zetten: machinale werkplaats, montage-hal, woongebouwen, wasgelegenheden, douches, watertoren, eetzaal, keukens gieterij, geneeskundige kliniek.

Broeders uit alle windrichtingen der Algerijnse Revolutie ontmoeten elkaar te Boujka, arbeiders die in Frankrijk werkten, over de Pyreneën Spanje binnendrongen, dit te voet doorkruisten (na vaak gearessteerd te zijn en in Spaanse gevangnissen verbleven te hebben) bereiken het Oosten; verzetslieden uit Algerije, veteranen uit Tetou en van El Ara, buitenlandse revolutionaire broeders uit verschillende landen en continenten. (Scene van de aankomst van buitenlandse militanten, van hun begroeting, van het wegwijsmaken te Boujka)

Men werkt zonder ophouden, met buitengewone ijver, men stampt werkplaatsen en verschillende gebouwen uit de grond, men plaatst machines, konstrueert de gieterij en brengt haar op gang.

Voortreffelijke machines komen uit Europa aan; weer anderen zijn royale giften, uit de Arbeidersstaten afkomstig, die de broeders met een bijzonder enthousiasme begroeten. In de studie-buro's wordt een nieuw wapen getekend, waarvan men de produktie in serie voorbereidt: de machine-pistool.

Begin 1960, Boujka nu volledig uitgerust, begint een serie-produktie. Maar de vijand, steeds waakzaam, is ingelicht. Zijn verkenningsvliegtuigen vliegen laag over Boujka, waar de machines echter niet ophouden dag en nacht door te draaien

x x x x x x x x

En dan plotseling de decentralisatie.

De broeder A.: Ik herinner mij nog die geweldige nacht in april 1960. We moesten in de haast materiaal en machines, die we gedurende jaren hadden opgeslagen hier naar Téma overbrengen, Témadat ons toen nog onbekend was. Tussen half tien 's avonds en acht uur 's morgens was al es voor elkaar. Op dat uur was er niets meer over, alle machines waren op enorme vrachtwagens geladen, die vertrokken en terugkwamen gedu-

rende de gehele nacht;dit alles ging gepaard met een buitengewone inspanning van alle broeders,dronken van vermoeidheid en tegelijkertijd gespannen tot het uiterste, vast gesloten om kost wat kost onze machines, onze fabriek te redden. Bij het ochtendgloren waren alle sporen van onze arbeid uitgewist, de elektrische kabels waren losgerukt. De kudde schapen en runderen van onze veestapel namen bezit van onze werkplaatsen. Boujka werd, bewaakt door een beperkt aantal broeders, opnieuw een vreedzame boerderij.

"En hoe de konstruktie van het kruitmagazijn te vergeten, het transport van de T.N.T. de reparatie van granaten. Toen we aan de konstruktie van het Kruitmagazijn te Boujka begonnen waren, moesten we eerst enorme hoeveelheden T.N.T. die onze arbeid verhinderden, verhuizen. Er waren 70 ton T.N.T., duizend kisten van 70 kilo ieder te transporteren op mensenruggen over 300 à 350 meter. Het was een moeilijk karwei, dat normaal een drie à vier dagen in beslag genomen zou hebben. Je kan het geloven of niet: we hebben een "chinese" keten georganiseerd en hebben het werk gedaan in enkele uren, dezelfde dag nog vóór het middaguur, zonder ongelukken. Werkelijk om 12 uur"

X X X X X X X X

Broeder B. "En dat "herstel van granaten?"

A: "Dat is ons duur te staan gekomen. Toen we de enorme partij granaten van de A.L.N. (Algerijnse Bevrijdingsleger) ontvingen, moesten we ze een voor een sorteren, de goede er uithalen, de slechte vernietigen en de oorzaak van hun fout vaststellen. Daarmee hebben we allereerst Broeder Kheddache verloren.

(De probeerplaats van de granaten : een gat, een put. Men gooit de granaat in het gat en neemt daarna dekking in de put.) De broeder Kheddache gooit eerst een granaat die niet explodeert, pakt een andere ontzekerde haar op zijn linkerknie, richt zich half op en plotseling is daar de explosie. De Broeder zikt zacht ter aarde neer, het bloed vloeit, hij beweegt niet meer. Later hebben we Broeder Hamid verloren, in de ruimte waar we de defekte granaten hadden opgeslagen en evengoed probeerden er nog enkele te kunnen "redden." Het was op het moment, dat hij een dergelijke granaat in de hand had, dat deze explodeerde, hem de keel doorsneed en bebloed tegen de grond wierp. En niettemin waren we met enige vrijwilligers, die er op stonden dat men ons toestond verder te gaan met "redden van granaten" en de fouten op te sporen.

We hebben 5000 granaten weten te herstellen en de fouten gevonden.

B: Ik was te Skhir. De stampmachines, enige draaibanken en wat materiaal waren te Boujka achter gebleven en we ontvingen de order het naar Skhir, de nieuwe plaats voor de matrijzenmakerij over te brengen. De order was heel precies: men gaf ons vier dagen om alles te beginnen, Skhir te installeren en de produktie te beginnen. Vier dagen, terwijl er persen van zes ton te transporteren waren, die geïnstalleerd moesten worden, terwijl we slechts over een takelinstallatie voor maximum vijf ton beschikten. We hebben de order uitgevoerd binnen de tijdslimiet. De vijfde dag draaiden de machines reeds. Skhir was groot, een uitgestrekte boerderij met sinaasappelbomen, weiden, maar niets meer dan een boerderij toen we er aankwamen met onze machines en onze vrachtwagens. De eerste dagen hebben we naast de machines geslapen, want er was nog geen slaapgelegenheden, niets.

We werkten in een verschrikkelijke hitte, die af en toe steeg tot 50 graden, naakt bovenlijf, met korte broek, dag en nacht door. Om precieser te zijn werkten we de eerste drie maanden zonder nauwkeurig vastgestelde arbeidsuren, soms 20 uur aan één stuk. Toen hebben we ongelukken bij het werk gehad door vermoeidheid en overspanning. En de hitte, de wind en het ondrinkbare water, dat ons ziek maakte en het geheim, dat we moesten bewaren tegenover de koloniale planters, die rondom ons woonden. Een wacht werd gedurende dag en nacht georganiseerd. Op vier hoeken van de boerderij gewapende broeders te paard, die bij het eerste teken van onraad in galop aan kwamen draven om ons te waarschuwen. We bewapenden ons dan en waren allen bereid Skhir onze matrijzen, en onze machines met het machinepistool in de hand te verdedigen.

En geen verlof, dag na dag van de barak naar de werkplaats, van de werkplaats naar de eetzaal, in totaal een dagelijkse wandeling van 500 meter. Daarna hebben we ons geleidelijk beter georganiseerd, we werkten toen niet meer dan 10 à 12 uur per dag in twee ploegen, er waren geen arbeidsomgevallen meer, de zieken werden beter verzorgd; we hadden een oplossing voor het water gevonden.

We hebben spelen georganiseerd: baspelen, boules (werp spel met stalen kogels), ping-pong, volleybal, een enkele keer film. Dat gaf een beetje afleiding. We organiseerden eveneens verschillende kursussen: arabisch, frans, praktische kursussen ter verbetering van de vakbekwaamheid, zonder de militaire opleiding te verwaarlozen.

Skhir was evenals alle andere centra onder meer een grote technische en menselijke kaderschool voor het Algerije van morgen. Als we een onderdeel van het machinepistool klaar hadden, moesten we het natuurlijk proberen. Maar hoe te schieten in de nabijheid van een dorp en al die kolonialisten om ons heen? -Dit was de oplossing die we bedacht hebben: we brachten de tractoren die voor het bewerken van de sinaasappel-aanplant dienst deden, tezamen, en demonteerden de uitlaatpijpen, zodat ze veel lawaai maakten en de knallen van het schieten overstemden. Ook hebben we wel alle broeders verzameld, die door tegelijk met hamers te slaan, het geluid van het schieten in een diepe put overstemden. Er was dan licht onder in de put aangebracht en we schoten onder het wateroppervlak. Zo zijn we doorgegaan tot de dag dat we van mening waren, dat de machinepistolen normaal functioneerden. Vanuit Skhir werden reeds duizenden machinepistolen afgeleverd.....

Gedurende de oogsttijd kon men de sinaasappelen niet aan de bomen laten zitten. De boeren uit de omgeving, die de boerderij kenden en waarnamen, zouden niet begrepen hebben dat wij ze zouden hebben laten wegroten. De Broeders, 80 à 120, gingen dan de werkplaatsen binnen, sloten de deuren en hielden zich urenlang doodstil, verschillende dagen achtereenvolgend. En we leieten de boerderij overstroomd door mannen, vrouwen en kinderen, 400 à 500 personen, tijdelijk gehuurd, ter gelegenheid van de "oogst", die vlak langs de muren van de werkplaats liepen zonder ooit de fabriek en haar geheim te vermoeden.....

x x x

Broder A: Het is weldra afgelopen met Téma. We zullen de zon en de sterren weerzien en zullen de frisse lucht van een nieuw Bouzka inademen.

B: Hoedatzo?

A: Ja, het schijnt dat we gauw weer op een boerderij als die van Bouzka zullen zitten. Men begint weer met centralisatie nu alle onderdelen van het machinepistool en de mortier gereed zijn, en de productie van de verbeterde granaat wordt ook voortgezet. Men heeft zelfs nog andere plannen. Je zal wel zien.

Temidden van het lawaai van de motoren en machines, die zonder ophouden doordraaien, vallen de broeders in slaap.

x x x

Het is Modia, dat de broeders van Téma ontvangt, een uitgestrekte boerderij die aan Bouzka herinnert. Hij verandert door het onvermoeibare bouwen van de broeders nog eens helemaal: werkplaatsen, barakken, woon- en eetgelegenheden, keukens, wasgelegenheden en douches.

Modia, Bouzka, El Arra, Skhir, de legendarische Boerderijen van de Zon, bespoedigen van nu af de voltooiing van een serie van duizenden machinepistolen en mortieren, van duizenden granaten, die zich ophopen in depots alvorens hun weg naar het leger van de grenzen en in Algerije te vinden.

Tijdens de putsch van april 1961 vreesde men een invasie, de aanval op de boerderijen. Spontaan formeerden de broeders zich overal als gewapende soldaten, die een scherpe wachtdienst instelden. Hun gewapende patrouilles gingen dag en nacht rond, klaar om

(slot op pag. 15)

HIJ DIE NOG NOOIT GEVAREN HEEFT
DIE WEET NIET HOE DE ZEEMAN LEEFT

Dit is zeker ook van toepassing op de bouwvakker.

Door zeer velen wordt hij beschouwd als iemand die overmatig geld weet te slaan uit de woningnood waar anderen in verteren.

Bij het minste geringste legt hij immers het bijltje erbij neer en gaat staken om zijn zin door te drijven en dat nog wel tegen de erkende bonden in.

Nog sterker, hij is zelfs brutaal genoeg om met steunlijsten bij anderen aan te kloppen om op deze manier geld en sympathie te verkrijgen.

Zelfs onder arbeiders zijn er die zeggen "Wat willen jullie nou eigenlijk, hebben jullie nooit genoeg?"

Kortom de bouwvakker wordt veelal gezien als iemand die net als de aannemers snel rijk wil worden op de rug van een ander. Door deze opvatting blijkt inderdaad dat men vaak niet weet hoe de bouwvakker leeft.

Als iemand die zelf "de beste jaren van zijn leven" slijt in de bouw en van de ene baas naar de andere stapt, soms omdat het werk op is, soms omdat hij zich verbeteren kan, willen we proberen deze opvatting te veranderen.

Door de aard van het werk is er een zeer losse band tussen werknemer en werkgever. In het algemeen is het zo dat een aannemer een vast ploegje mensen heeft die op een nieuwe "put", zoals dat genoemd wordt, beginnen. Al naar het werk vordert worden er dan mensen min of meer uit de omgeving aangenomen, mits er redelijk loon betaald wordt. Als de bouw zijn einde nadert worden de meeste mensen geleidelijk aan ontslagen of deze zijn op eigen initiatief weggegaan op zoek naar een werk waar ze weer voor een jaartje goed zitten of als het tegen de winter loopt, probeert men iets te vinden waar men binnen werk heeft.

Het zal wel duidelijk zijn dat dit net een loterij is, met vele nieten. Het is altijd zo dat de best plaatsen het eerst vol zitten. Toch gebeurt het dikwijls, dat de aannemer weigert, een ontslag te geven als er om gevraagd wordt. Het tijdstip n.l., dat voor de werknemer het gunstigst is om ander werk te zoeken is lang niet altijd in overeenstemming met dat van de aannemer.

Want die wil bepalen wanneer iemand overbodig is en dus maar weg moet gaan. Dat is altijd wanneer zijn werk klaar is. Dan krijg je een schop met het voetje.

Door deze gang van zaken wordt de onverschilligheid ten opzichte van een werkgever bevorderd.

Aan de andere kant is het weer zo dat het vele verkassen de bouwvakkers heel veel weer met vroegere collega's komen te werken, waardoor er ervaringen worden uitgewisseld en waardoor men weet wat men aan elkaar heeft.

Voordat een bouwvakker ergens gaat werken is hij meestal al bekend met de gang van zaken en met welke streken hij rekening heeft te houden, of zijn vakantie bonnen in orde zijn of het tarief op tijd betaald wordt enz.

De band tussen de werknemers wordt dus versterkt.

In dit licht bezien is het dus begrijpelijk dat de bouwvakker naar buiten toe onverschillig lijkt. Maar in werkelijkheid is het dus het open oog voor de maatschappelijke toestand die in de bouwwereld bruut maar voren komt.

Ieder heeft kort geleden in de pers kunnen lezen over metselaarsbaas Bosman, die f1500 boete kreeg wegens het betalen van een te hoog tarief.

In zijn verdediging meende hij nog te moeten opmerken "de mentaliteit van de bouwvakarbeiders ken ik veel te goed, deze mensen zetten de duim op je strot".

Bosman slaat de status van de bouwvakkers niet erg hoog aan. Overigens is ook hij -klein onderaannemertje- op zijn beurt het slachtoffer van de paniek-politiek van de planloze regering, die, om maar elke vorm van planning, van "bekaotting van het particulier initiatief van het bedrijfsleven" (d.w.z. de bazen van het "grote" bedrijfsleven de monopolies) te kunnen vermijden, de verantwoordelijkheid afschuift op de kleine baasjes, die deze zonder dralen met een trap na doorgeven aan de arbeiders, die "strottendrukkers", - zolang ze tenminste niet als "medewerker" mogen helpen om hun woekerwinsten op te bouwen. Dit maakt dan ook dat er in de bouw hard wordt opgetreden voor meer loon.

De bouwondernemingen groeien met sprongen. De winsten worden groter. Is het dan een wonder dat de mensen die dit met hun handen en rug mogelijk maken ook hun nog veel te kleine deel willen hebben? Het zou ons hier te ver voeren in alle details te treden. Maar we kunnen toch wel zeggen dat hoge huren niet het gevolg zijn van de lonen die er in de bouw betaald worden, maar in eerste instantie door grondspeculatie en kapitalistisch wanbeheer.

Henk de Vries.

888888888888

C.G.T.-conferentie ter verdediging der Algerijnse arbeiders in Frankrijk.

Half juni is te Parijs een nationale conferentie voor de verdediging en organisatie van de Algerijnse handarbeiders in Frankrijk gehouden.

Deze conferentie was georganiseerd door de Franse communistische vakbond, de C.G.T., in samenwerking met de A.G.T.A.-Algemene Vriendenvereniging van Algerijnse Arbeiders (een organisatie, die de U.G.T.A.-het Algerijnse vakverbond- in Frankrijk moest vervangen toen deze door de Franse regering verboden werd). De conferentie die twee dagen duurde en voor de helft uit Algerijnse afgevaardigden bestond, had de volgende punten op het programma staan:

Het opstellen van een program van eisen der Algerijnse arbeiders, de solidariteit van de Franse arbeiders met het nieuwe Algerije en de organisatie van de Algerijnse arbeiders binnen de C.G.T.

Le Monde 7-8 juni.

"DE WAARHEID" NA DRIE JAAR ..... IN HET LICHT VAN 30 JAAR.....

In "De Waarheid" van 21 augustus j.l. stond hetvolgende:

Op 14 oktober 1961 publiceerden wij een bericht, waarin uitlatingen van een zekere Otto Freitag op een persconferentie te Oost-Berlijn werden geciteerd, betrekking hebbende op de activiteiten van de heren Raptis en Santen.

De heren S. Santen en M. Raptis hebben ons in een brief laten weten zich door deze publicatie in eer en goede naam aangetaast te voelen. Op grond hiervan hebben zij een geding aangespannen tegen De Waarheid.

In de brief aan onze redactie -waarvan wij vroeger in onze kolommen reeds melding maakten- verklaren S. Santen en M. Raptis nooit enige verbinding met Joop Zwart te hebben onderhouden. Beiden hebben er ernstig bezwaar tegen gemaakt, dat uit onze publicatie gelezen zou kunnen worden, dat zowel S. Santen als M. Raptis in dienst zouden hebben gestaan van de Westduitse geheime dienst, en zouden hebben samengewerkt met Joop Zwart. Bovendien ontkennen zij, dat Otto Freitag deel heeft uitgemaakt van de Vierde Internationale.

Na zorgvuldige overweging achten wij het nodig te verklaren, dat wij bovenvermelde publicatie betreuren. Tegenover de verklaring van Otto Freitag staat nu een andere verklaring, die een en ander ernstig betwist. Wanneer uit ons bericht van 14 oktober 1961 beschuldigingen inzake verbindingen met Joop Zwart of met de Westduitse geheime dienst gelezen kunnen worden dan wensen wij ons van deze door de betrokkenen tegen gesproken beschuldigingen te distancieren. Een kritischer beoordeling van een bericht uit het buitenland als het onderhavige zou op zijn plaats zijn geweest. Het feit, dat dit nagelaten werd door de verantwoordelijke redacteur (die ondertussen niet meer in onze dienst is) is onjuist. Zou dit wel gebeurd zijn, dan zou de publicatie van een en ander niet zijn geschied. De readsman van S. Santen en M. Raptis is door ons van dit standpunt op de hoogte gesteld. In antwoord hierop hebben S. Santen en M. Raptis afgezien van voortzetting van het geding tegen "De Waarheid".

Tot zover het stuk in "De Waarheid". Deze verklaring is een klein bewijs van het eindelijk ook in Nederland doordringen van de de-stalinisatie, wat voor kinderlijke draaiertijen er ook in de publicatie worden gemaakt. Voor het eerst sinds het ontstaan van onze beweging is in een blad van de Nederlandse communistische partij **betreurd**, dat trotskisten werden belasterd. Niemand zal het ons kwalijk nemen, dat wij, heel bescheiden overigens, een greep hebben gedaan in het stalinistische lasterarsenaal uit vroeger dagen.

Niet alleen zijn wij tegenover onze kameraden die vermoord werden verplicht voort te gaan met het blijven aantonen van laster, die reeds veertig jaar over onze beweging wordt verspreid, maar wij willen ook in deze tijd blijven bijdragen aan iets waarom zelfs Togliatti in zijn politiek testament heeft gevraagd: een werkelijk marxistisch

onderzoek naar de oorzaken van het stalinisme. Het is de volle waarheid dat de trotskistische beweging dit onderzoek reeds vele tientallen jaren geleden is begonnen. Het klinkt misschien betweterig maar het is een feit. Het is de laster, die de uitkomsten van het trotskistische onderzoek moest verbergen. Maar zwaar is de taak communisten te overtuigen wanneer zij kritikloos lezen en aanvaarden?

"In dienst van Hitler - Het Trotskistenproces in Moskou" (prijs 2 cent uitg. Agentschap Amstel-Amsterdam) 1937

".... Over deze afstand van grondgebied en politieke samenwerking had Trotsky persoonlijk met de Duitse Nationaal-Socialistische leider Rudolf Hess onderhandeld (Een verzoek van de Vierde Internationale om tijdens het proces te Neurenberg in 1945 aan Hess inlichtingen te vragen werd door de rechtbank waarin ook Russen zaten afgewezen - H. Rubens)

Zo was dus het misdadige plan van de Trotskistische organisatie:

1. Het uitbreken van de oorlog tegen de Sowjet-Unie forceren. Maar deze oorlog moest onvermijdelijk tot een nieuwe wereldoorlog uitgroeien en de mensheid in een zee van onnoemelijke eklende storten.
2. In deze oorlog hulp verlenen aan Hitler Duitsland en fascistisch Japan.
3. In de Sowjet-Unie een andere regering aan het bewind brengen onder leiding van Trotsky, die zou heersen bij de gratie van Hitler en Japan. enz. enz."

De praktijk heeft bewezen dat niet Trotsky maar Stalin een pact sloot met Hitler. Het was Stalin die met Hitler "Vreedzaam-co-existeren" wilde.

En nu Japan.

"Politiek en Cultuur" januari 1938 blz 38, Een zekere "Wan Min" schrijft:

"Trotskisten ontvangen maandelijks van de Japanse inlichtingendienst in Noord-China 50.000 dollar en de zogenaamde "Nieuwe partij" te organiseren en hun sabotagewerk ten uitvoer te brengen"

"... Het is immers een algemeen bekend en onbetwistbaar feit, dat de Chinese trotskisten in dienst staan van de Japanse inlichtingendienst".

Wat op deze laster volgde? De grote Stalin vertelt het ons zelf op pag 135 en 136 van zijn "Korte Biografie" uitgave van Pegasus 1949.

"De door de Partij behaalde overwinningen vervulden de volksvijanden met nog groter woede. In 1937 werden er nieuwe gegevens aan het licht gebracht over de onmenselijke van de Boucharinistische-Trotskistische spionnen saboteurs en moordenaars, die in dienst van de spionnagediensten van de kapitalistische staten stonden."

"Het Sowjetgerecht bracht hun misdaden aan het licht en veroordeelde de Trotskistisch-Boucharinistische onmenselijke tot de dood door de kogel. Het Sowjetvolk keurde de verplettering van de bende van Trotski en Boucharine goed en ging tot de orde van de dag over, tot de voorbereiding van de verkiezingen

voor de Hoge Sowjet der USSR."

Boucharine werd enige maanden gelèden in de Sowjet-Unie officieel gerehabiliteerd. Trotski (nog) niet.

Wij zouden met de citaten nog lang door kunnen gaan. Bij voorbeeld de verslagen van de berucht Moskouse Processen die voor de Tweede Wereldoorlog werden gehouden. Het schandelijke leugenregister "De Grote Samenzwering" dat in 1946 bij Pegasus verscheen met een voorwoord van de toenmalige hoofdredakteur van Het Parool en oud-minister van Justitie Mr. G.J. van Heuven Goedhart, staat nog steeds bij vele communistische arbeiders in de kast.

Bij het herlezen van de citaten zal men moeten toegeven dat de methode tussen 1936 en 1961 niet veranderde. Trotskistische spionnagediensten bleef het thema. In 1964 komt er een eerste straaltje licht in de stalinistische nacht binnen de CPN. Wij juichen dat uiteraard toe en hopen dat deze revue van laster over een periode van bijna 30 jaar aanleiding is tot een onderzoek naar de OORZAKEN van het Stalinisme. Dit onderzoek is een absolute voorwaarde voor de ontwikkeling van de communistische beweging in Nederland, omdat het een zelfreiniging is.

H. Rubens--

("De Boerderijen van de Zon"; vervolg van pag. 10)

de vijanden het hoofd te bieden, om de machines, de fabrieken en de geproduceerde wapens te verdedigen.

En nog een zaaitijd en een oogsttijd. Men is op weg naar het "staakt het vuren", dat men viert op bijeenkomsten met passende redevoeringen.

Opgeluimd van nu af aan, versnelt men de voltooiing van het werk, men bereidt het transport van de machines voor, die de kern van de nationale industrie van morgen zullen vormen, naar het weldra bevrijde Vaderland, dat zijn grote Revolutie zal voortzetten.

De Boederijen van de Zon zullen niets anders blijven dan bloeiende sinaasappelboomgaarden. Het graf van Broeder Kheddache, te El Arra, de eeuwige herinnering aan de broeders, tijdens het doen van hun plicht omgekomen: Hamoud, Kheddache, Hamid, Bechir, Louiss.....(hun vergrote portretten verschijnen op het scherm).

x x x x x

(15.562)

INHOUD :

Loonpauze ?	door H.Rubens	p. 1.
De emancipatie van de vrouw in de kunstbedrijven		p. 4.
Pagina's uit de geschiedenis van de Algerijnse revolutie:		
"De Boerderijen van de Zon"		p. 5
Hij die nog nooit gevaren heeft, die weet niet hoe de		
zeeman leeft,	door Henk de Vries	p.12
"De Waarheid" na drie jaar....in het licht van 30 jaar....		
	door H.Rubens	p.13

====+ + + +====